

Vetlleu i pregueu

Actualment, a partir dels canvis que s'estan produint tant ràpidament i dels esdeveniments que estem vivint, ens adonem que s'està iniciant un nou paradigma a tots els nivells: cultural, social, eclesial i religiós. Tots els valors en què s'havia fonamentat la societat occidental s'esfondren. Hi ha una gran inseguretat davant del futur, una manca d'il·lusió, de perspectives històriques. En aquestes circumstàncies es pot córrer el risc d'adormir la consciència i oblidar la responsabilitat que tenim davant d'aquesta situació, que demana opcions valentes, realistes i austeres

¿No haurà arribat l'hora que els cristians tinguem alguna cosa important a dir al nostre món? "Mireu, estic a punt de fer una cosa nova, que ja apunta, no us n'adoneu?" deia el profeta. Una cosa nova, arrelada en el passat, "l'amor incondicional de Déu per les seves criatures", que "perdura eternament", que continua avui creant i donant vida. Potser els cristians tenim la tasca de dir que, malgrat tot, també avui aquest amor ens fa mirar el futur amb realisme, però amb esperança. En definitiva, la

última paraula que té el Senyor per nosaltres és de Salvació.

Per fer-ho ens sentim urgits a anar a l'arrel, a l'essencial del cristianisme, retornar a Jesús, a la seva persona, a les seves paraules, a la seva vida, al seu missatge: Déu Amor és amb nosaltres. La seva bona notícia traspasa els temps, i mentre en l'església moltes formes de viure la fe van caient -va disminuint la pràctica religiosa, els dogmatismes, el sentiment de pertinença a la institució, etc.- els valors que Jesús viu i ens proposa de viure es mantenen i són una llum per al món.

Un dels consells que Jesús dona sovint als seus és: "vetlleu". Vetllar vol dir tenir una actitud atenta, desperta, activa, conscient, capaç de captar la realitat i, a la llum de la fe, fer un discerniment del moment que estem vivint, per saber descobrir-hi signes d'esperança. Vetllar és tenir cura, estimar, captar la realitat de l'altra, és ser capaç de veure en tota situació humana "la oportunitat que Déu ens ofereix".

El qui vetlla uneix la tensió cap el futur de Déu, cap a la plenitud que

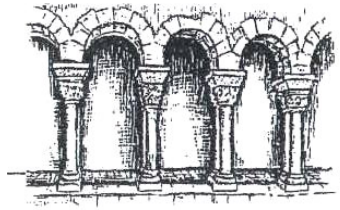
desitgem i que Ell ens ha promès, amb la realitat de cada dia, amb el seu dolor, problemes, injustícies, pobresa i no s'hi conforma, sinó que fa tot el que pot per transformar-la. Sap descobrir, en la nit més fosca, la llum d'una nova albada.

Vetllar i pregar, per tal de poder descobrir les vingudes constants del

Senyor, per poder viure cada moment com un “moment decisiu”. Vetllar i pregar per experimentar la joia de la seva presència. Vetllar i pregar perquè el nostre testimoniatge sigui creïble i per saber donar al món l'esperança que necessita.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

Parlant amb la nova abadessa

Esperança Atarés i Solans va néixer a Barcelona, al barri del Guinardó. l'any 1946, és monja del monestir de Sant Pere de les Puel·les des del 1976 i el passat 27 d'octubre va ser elegida abadessa.

Va créixer al barri del Guinardó, en el si d'una família senzilla, va formar part d'un grup de la JOC a la seva parròquia de la M. de Déu de Montserrat. Va treballar en diferents empreses, i va militar en el món obrer. Més tard va estudiar ATS a l'hospital Clínic de Barcelona.

Què et va portar a fer-te monja, o com se sol dir, quan vas sentir la vocació?

De joveneta anava al Cottolengo i volia ser monja. Però la mestra de novícies em va dir que era millor que continues fent la meua vida de compromís amb el món, i que en parlàrem més endavant. La veritat és que ja no vaig pensar-hi més. Quan van matar Puig Antic a la presó model, em vaig tornar a plantejar el seguiment de Jesús i l'orientació de la meua vida.

Com vas conèixer Sant Pere?

Vaig anar a Puiggraciós, una amiga m'hi va portar, jo no ho coneixia. Allí vaig trobar la germana Anna Castellví, i em va convidar a venir a Sant Pere.

Vaig venir a Sant Pere i vaig apuntar-me a un grup que portava la Gna. Catalina, i així em vaig integrar en les coses que es feien a la comunitat cristiana. En un viatge que vaig fer a Itàlia: a Assis i a Spello vaig tenir l'experiència que el Senyor em cridava. I quan vaig tornar, li vaig dir a la M. Clara, aleshores abadessa, que volia entrar.

Perquè vas escollir aquest monestir i la Regla benedictina?

Perquè em va semblar el lloc adient per a viure el seguiment del Crist. L'obertura de la comunitat és el que més em va atreure. Possiblement, degut al meu tarannà, en un altre lloc no hauria pogut. La veritat és que la Regla de Sant Benet la vaig descobrir després. Em van atreure les persones i la seva manera de pensar i de fer.

A quina edat vas entrar al monestir?

Tenia 28 anys, una bona edat; vivia arrelada en el meu món, treballant, estudiant, i comproment-me en la lluita obrera. Tot em va ajudar a ser el que sóc, i en dono gràcies.

Quan vas demanar per entrar, va costar que t'acceptessin?

No. A l'estiu de l'any 1975, vaig estar-hi els 20 dies que tenia de vacances, ho vaig passar molt bé. Al cap de poc, vaig demanar novament per entrar, i vaig fer-ho el gener de 1976.

Un cop monja, has dubtat alguna vegada del camí escollit?

No. He passat els meus moments foscos, però mai he dubtat que aquest fos el meu lloc.

T'imaginaves que arribaries a ser l'abadessa d'aquest Monestir?

Mai. Jo sempre deia: serè abadessa quan les monges siguin molt velletes i no necessitin res més que tenir-ne cura. Era broma, però ja veus, ha arribat massa aviat.

Un cop escollida per la comunitat i sent ja abadessa què desitges per a la comunitat o què li demanes a Déu?

Per a mi el més important és que siguem unes dones apassionades per Déu, deixebles del seu Fill, i al mateix temps que ens estimen les unes a les altres. I també de cara enfora, unides per l'estimació als germans i les germanes que formen part de la nostra comunitat de laics, vivint en la pregària i el compromís la realitat del nostre poble.

CARME VILLARROYA

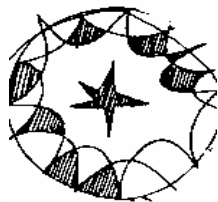
Des de la comunitat

ADVENT 2011

La crida que recentment vàrem fer per demanar aliments pel rebost d'Assis, ha estat molt ben acollida per les persones que assistim a l'eucaristia dels diumenges. Us donem les gràcies.

El Centre continua necessitant el nostre ajut, ja sigui amb els productes que ja coneixeu o bé econòmicament. Amb aquesta finalitat i com ja és costum durant l'advent, ens proposem dedicar la campanya d'enguany a la recollida de productes alimentaris i torrons a aquest projecte, i destinar la col·lecta que es farà la nit de Nadal a la mateixa finalitat.

Compartir augmenta la nostra capacitat d'estimar i reforça la fraternitat.

NADAL i CAP D'ANY

Nadal	vigília I vespres	7.30
	matines	22.45
	eucaristia	24.00
dia	laudes i eucaristia	10.30
	I vespres	7.30
Cap d'Any	vetlla	22.45

Des del testimoniatge

PESSIC D'ACTUALITAT

Aquest mes de novembre, al monestir de Poblet s'han reunit un grup de laics catòlics, per reflexionar sobre la qüestió plantejada de si la fe cristiana és intel·ligible o no en un món en crisi i amb les cultures més diverses del segle XXI. Les dues ponències d'aquesta trobada van ser presentades pel científic i poeta David Jou i el teòleg i filòsof Francesc Torralba.

Tots dos van partir de les seves respectives i darreres publicacions: *Trenta poemes sobre ciència i fe* (Fundació Joan Maragall). Jesucrist 2.0 El cristianisme ara i aquí (Pòrtic).

Jou ens diu que admira l'aportació científica de primera línia de Stephen Hawking, però se sent molt llunyà de les extrapolacions metafísiques que en fa. Déu no fa falta li diuen sovint a David Jou. Ell contesta que ni la humanitat ni l'univers fan falta, però existeixen. En el seu Poema a Déu, *una hipòtesi innecessària?* diu: "Un Déu que no fa falta, em diuen. I tenen raó, probablement, / i el trobaran quan sentin / que res no fa falta: / la pura i profunda llibertat / de sentir que res no cal, / que tot és do, que tot és gràcia / que no cal l'univers / que no calem nosaltres, / que no calen seguretats possessions, plers / demostracions, miracles, / sinó tant sols abandonar-se / a la pura inefable plenitud / d'aquest ara etern, d'aquest immens aquí / d'aquest buidar-se humà tant plenament diví / en la misteriosa realitat arroentada i alta / d'un Déu que sent-ho tot, de vegades no fa falta.

L'altre Ponent, Francesc Torralba entén que ser cristià és un procés i que mai no s'és del tot cristià. "Quan algú em demana "encara ets cristià" penso: encara intento ser-ho, però a la vegada m'adono que sóc lluny del model que presenta Jesús en les seves paràboles, que la meua vida dista d'aquesta vida plena. Segons Torralba el cristianisme té plantejats diversos i importants reptes: emprar un llenguatge significatiu per transmetre l'Evangeli de Jesús al segle XXI, donar sentit a l'existència humana superar la caricatura i els tòpics que es fan del cristianisme i cercar punts de contacte i col·laboració amb els no creients. Torralba sosté que l'opció cristiana o seguiment de Jesús implica l'alliberament de la vida personal i social, la pacificació de l'esperit i de les relacions entre les persones i els pobles i la felicitat. En aquest sentit l'autor ens deixa clar que l'opció pel Crist és un camí legítim de felicitat. És un itine-

rari humanitzador, i és inclusiu, perquè tots hi són convidats i en ell és reconeix que el fonament d'aquesta felicitat rau en l'ésser, en l'amor, en el do i no en el tenir, en posseir o en consumir. "Aquesta felicitat va més enllà del benestar emocional, del benestar físic i social; transcendeix la bona consciència del deure acomplert. Deriva del fet de sentir-se estimat per Aquell que pot vèncer la mort".

La Vanguardia 13/11/2011

Des de l'ACAT

SALVAVIDES

Fa uns dies, a unes jornades de treball per veure com podem defensar a les persones defensores dels drets humans que estant patint persecució i amenaces greus de mort als seus respectius països, algú va preguntar: "Creieu que els instruments de l'ONU són eficaços? Els Relators, recomanacions, informes, convenis...?". I una defensora colombiana va respondre: "Són salvavides... que ens deixen soles en alta mar... de vegades!"

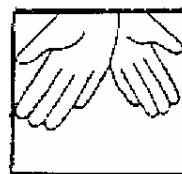
Sovint sentim a parlar que l'ONU no serveix per a res. I aquesta dona i la seva família, que encara viuen gràcies a les mesures cautelars de protecció, ens mostren una altra realitat.

És veritat que cal un nou ordre internacional. És urgent! Però entretant, la societat civil, les organitzacions, estem cridades a vetllar perquè cap persona ni cap grup o poble, se senti en la indefensió, com en alta mar. I les crides urgents, si no són moltes vegades efectives perquè es faci justícia, sí ho són sempre –ho comprovem dia a dia- per mantenir l'esperança i el compromís de tantes persones que malgrat el perill que suposa per a les seves vides, segueixen lluitant pels drets humans de la seva gent. Amb la seva resistència ens recorden al bon samarità de la paràbola de Jesús, que no estalvia res de la seva persona ni de les seves pertinences, per atendre l'home ferit.

Des de la reflexió

DECÀLEG DEL CIUTADÀ DEL MÓN DEL SEGLE XXI

1. Simplifica la teva vida.
2. Recicla, redueix, reutilitza.
3. Participa en projectes de cooperació.
4. Practica el perdó i la reconciliació.
5. Viu amb agraïment i joia.
6. Viu la festa de la vida.
7. Preocupa't dels altres.
8. Tingues mostres d'afecte amb els més propers.
9. Cuida els teus pensaments
10. Practica el respecte

Centinelles en la nit dels temps

Senyor Jesús,
que no et canses mai d'esperar en nosaltres,
de creure que sempre podem fer un pas més
en el seguiment del teu Evangeli !

En realitat som nosaltres els qui hem d'esperar en tu,
tu, que mai no falles, i arribes puntual a la cita d'aquests
temps,
tu, que ens obsequies amb el regal del teu Advent i Nadal.

Seguim tant necessitats de la teva vinguda
com aquella "resta d'Israel", que confiava plenament
en l'acompliment de les teves promeses.

Joan Baptista i sobretot Maria de Natzaret,
en diàleg alegre i esperançat amb la seva parenta,
ens han marcat la pauta de com **SER CENTINELLES**
en la nit dels temps, sense perdre l'esperança,
en la foscor d'una societat que segueix dominada
per tants absolutismes deshumanitzadors.

Fes que aprenguem d'ells la fortalesa d'esperit
per denunciar la nostra foscor,
per contagiar l'alegria i la confiança en el teu Evangeli.
La Bona notícia que avui més que mai,
segueix sent el motiu més gran per seguir esperant.

Fes-nos la gràcia de fixar els nostres ulls en Maria,
la dona del poble, la plena de gràcia.
Així sabrem acollir la vida de Déu,
i encarnar la seva paraula en les nostres entranyes. Amén.